Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 2 грудня 2008 року № 49 (265)

ПОДІЯ

30 листопада у Старому Самборі відбулась велична подія. Під патронатом районного осередку КУН тут урочисто відкрили пам'ятник Провіднику Української Нації Степану Бандері.

ПАМ'ЯТНИК ПРОВІДНИКУ НАЦІЇ

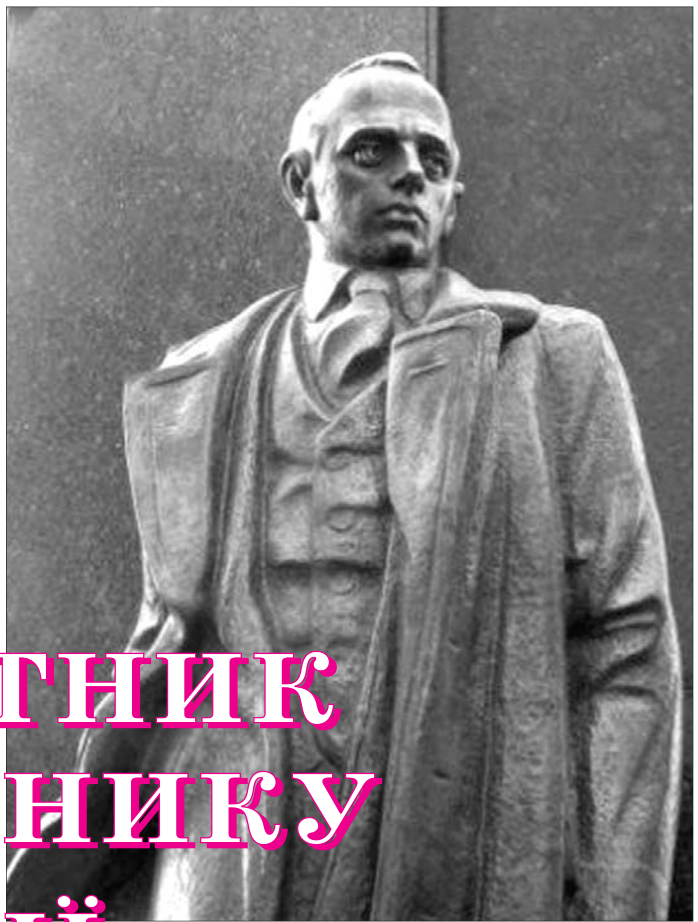
Наталія УЛИНЕЦЬ

Свято можна було відчути вже з перших хвилин перебування у місті. Центральна площа Ринок щораз більше наповнювалася людьми.

Вимріяна тисячами українців, виборена у великих національних змаганнях незалежність України дозволила і цьому місту увічнити славетну постать.

Відкрив мітинг голова Старосамбірської міської ради Іван Грись, після чого у виконанні народної хорової капели "Дністер" прозвучав Гімн України. Далі член КУН Богдан Козак зачитав Декалог Націоналіста, а хористи натхненно проспівали Гімн українських націоналістів. Біле покривало із пам'ятника доручили зняти голові Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів, заступнику голови партії Миколі Пшевлоцькому та Володимиру Васюті – голові Старосамбірської районної організації, колишньому політв'язню більшовицьких концтаборів.

До молитви та освячення ведучі запросили Преосвященнішого владику Ярослава, помічника Єпископа Самбірсько-Дрогобицької єпархії Української Греко-католицької церкви та Преосвященнішого владику Матвія, єпископа Дрогобицького і Самбірського Української православної церкви Київського Патріархату.

Микола Пшевлоцький, Володимир Васюта, Микола Магас, Михайло Шпак та Михайло Вітер, члени КУН, які виступили на віче, ще раз підтвердили, що програма, яка була розроблена у Львівській області до сторіччя Степана Бандери, активно реалізується чи не в кожному районі.

Народний депутат України Андрій Парубій та начальник управління освіти облдержадміністрації Павло Хобзей також прибули на відкриття пам'ятника та виступили перед громадою міста.

До підніжжя монумента лягли квіти від зворушливої громадськости, представників влади міста, району, області, численних гостей. Перед присутніми із своїми піснями виступив вокальний квартет місцевого осередку КУН.

Церемонія закінчилась виконанням пісні "Боже, Великий Єдиний". Коли місто огорнули вечірні сутінки, святковий феєрверк яскравими вогнями висвітив непорушну та величаву постать Провідника Організації Українських Націоналістів Степана Бандери.

ВІТАЄМО

"ГОМІНУ УКРАЇНИ" – 60 РОКІВ!

Конгрес Українських Націоналістів сердечно вітає з 60-річчям видавництво "Гомін України".

15 грудня 1948 р. в Торонто (Канада) вийшло перше число газети "Гомін України", започаткувавши нову епоху української закордонної преси та ставши на захист національних інтересів України. Від початку заснування і донині "Гомін України" непохитно відстоює інтереси української нації, гуртуючи її навколо Української держави.

Конгрес Українських Націоналістів наголошує на величезному внеску дирекції, редакції і адміністрації видавництва у розвиток і закріплення національного інформаційного простору українства 1948–2008 рр. як в Канаді, США, так і по усіх країнах української діаспори.

Ваш шлях був складний, сповнений труднощів і здобутків. Але навіть у найважчі часи "Гомін України" в усьому світі виховував цілі покоління українських патріотів, мужніх і нескорених будівничих української нації, гордих у своїй національній правоті українців.

Зичимо Вам успішної і плідної роботи, творчого натхнення, щастя, оптимізму, мудрости, здоров'я та благополуччя.

Слава Україні! Героям Слава!

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу
Українських Націоналістів

6 ГРУДНЯ – ДЕНЬ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

ВАЖЛИВИЙ АТРИБУТ ДЕРЖАВИ

Іван РЕУЦЬКИЙ

Держава має свої атрибути: прапор, гімн, герб, гроші тощо, але одним з найважливіших я вважаю армію. Збройні Сили України складаються з трьох видів військ: сухопутні, повітряні, військово-морські.

Рух за відродження власних Збройних Сил, реформування та створення національних армій розгортався в залежності від загальних процесів національно-державного розвитку, зрілости, чисельности громадсько-політичних організацій.

1991 року мені виповнилося 18 років, і треба було йти до війська. На той час Україна не мала незалежности, тим більше власної армії. На території України перебувала окупаційна совєцька армія, служити в якій було ганебно. Совєцькі війська на початку 90-х років XX століття зганьбили свою честь на вулицях Тбілісі, Вільнюса тощо. Це були дійсно окупанти!

У середині 1991 року я звернувся до Департаменту охорони краю Литовської республіки з проханням прийняти мене на службу, але відповідь була така: треба бути громадянином Литви і знати державну (литовську) мову. У серпні Україна стала незалежною.

29 серпня 1991 року у Верховній Раді відбулася робоча зустріч з командувачами військових округів, флоту, армій, командувачами з'єднань, які дислокувалися в Україні. З вересня 1991 року Верховна Рада звернулася з відозвою до усіх військовиків, частин, з'єднань і об'єднань, що дислокувалися в Україні та за її межами, в якому підтвердили курс на підтримку військових формувань, гарантії у збереженні всіх пільг, пенсій і допомог, якими користувалися військовики і члени їхніх родин. Цього ж дня Верховна Рада призначила міністром оборони Костянтина Морозова. Газеті "Народна армія", правонаступниці органу Київського військового округу "Ленинское знамя", надано статус центрального органу Міністерства оборони України.

З 10 жовтня 1991 року згідно з розпорядженням Прем'єр-міністра України для Міністерства оборони було виділено один з будинків комплексу колишнього ЦК КПУ на вулиці Орджонікідзе (тепер вул. Банківська). Саме тут працювала ініціативна група, яка розробила проекти законодавчих актів, структуру Збройних Сил України і Міністерства оборони. Москва нарощувала протидію законотворчости України в питаннях будівництва власних Збройних Сил.

6 грудня 1991 р. Верховна Рада ухвалила закони "Про оборону України", "Про Збройні Сили України". Того ж дня було затверджено текст військової присяги, яку у залі Верховної Ради першим склав міністр оборони К. Морозов.

Закінчення на 2-й стор.

49
4 820102 210017

Триває передплата на газету «Нація і держава» на 2009 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2009 рік (стор. 55). Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: на 1 місяць – 3,49 грн.; на 3 місяці – 10,02 грн.; на 6 місяців – 18,74 грн.; на рік – 36,53 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ВАЖЛИВИЙ АТРИБУТ ДЕРЖАВИ

Уже на порозі 1992 року стало зрозуміло: процес творення Збройних Сил України набрав незворотного характеру, і з цим мусили рахуватися як керівництво Росії, так і світова громадськість. Державність України набирала усіх необхідних елементів.

Україна з хвилюванням чекала 3 січня 1992 р., коли у військових формуваннях, дислокованих на її території, розпочнеться складання української військової присяги. Складання присяги на вірність народу України з 3 січня розпочалося і у військових округах. Цей процес зупинити вже було неможливо. За перші два тижні на вірність Україні присягнуло 240 тисяч військовиків. На Святий Вечір 6 січня 1992 року наш батальйон, у якому я проходив строкову військову службу, склав присягу на вірність народу України.

Адже тільки тоді Збройні Сили здатні будуть вирішувати поставлені перед ними завдання, коли вони комплектуватимуться національно свідомими солдатами і офіцерами, які вірно служитимуть Україні і українському народові і надихатимуться на цю службу беззавітною вірністю українській національній ідеї, як служили їй герої Крут, Січові Стрільці, бійці УПА.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Іван РЕУЦЬКИЙ

ВАЖЛИВО

ВИБОРЦІ ДОВІРЯЮТЬ НАЦІОНАЛІСТУ

У селі Чорногузах на Буковині відбулися вибори сільського голови, оскільки попередній голова подав у відставку ще на початку 2008 року.

На посаду керівника сільської громади претендувало 7 кандидатів. У день виборів, 30 листопада, своє волевиявлення здійснили понад 50 відсотків виборців (із 2317 осіб, внесених до списків виборців, проголосували 1215. Чимала кількість чорногузівців перебуває за кордоном на заробітках, а тому не змогла скористатися своїм конституційним правом).

За результатами голосування найбільше голосів отримав член Конгресу Українських Націоналістів Володимир Крим, якого підтримав блок національних сил Буковини (КУН, НРУ, УНП, УРП "Собор, ВО "Свобода", "Наша Україна", а також ТУМ імені Тараса Шевченка "Просвіта").

Другий результат у представника БЮТ, третій ПРУ і УПЦ МП.

Отже, маємо політичний зріз, який відображає нинішні політичні реалії в областях Західної України.

Власна інформація

ОТАКОЇ!

"НЕ РОЗСТАНУСЬ З КОМСОМОЛОМ..."

Члени проводу Вінницької ОО КУН украй обурені антиукраїнськими діями деяких працівників облдержадміністрації. На їхню думку, неприпустимо, щоб на 18-у році Незалежності у владних структурах працювали вороги України. Про це йдеться у зверненні, з яким вони звернулися до Президента України Віктора Ющенка.

Так, начальник Головного управління з питань внутрішньої політики, справах ЗМІ та зв'язків з громадськістю Вінницької облдержадміністрації Світлана Василюк зовсім недавно влаштувала відзначення 89-ї річниці ЛКСМУ. Усім українцям відомо, що то була молодіжна терористична організація, яка активно діяла у продзагонах під час геноциду 1932–33 років. А ще ЛКСМУ винищувала українських патріотів за вказівками КПРС та КПУ.

І ось вихованка комсомолу С. Василюк у місцевих ЗМІ заявила про те, що вона все зробить для того, щоб 90-річчя спілки було урочисто і помпезно відзначено на обласному рівні.

У зв'язку з цим автори звернення просять Президента звільнити С. Василюк із займаної посади, оскільки її дії несумісні з позицією працівника державної установи.

Віталій ГУСАР,
голова проводу Вінницької ОО КУН

Петро ХМАРУК

Пішла із життя чесна й благородна людина, котра власним життям і вчинками утверджувала Українську державу. Україна втратила одного із кращих своїх синів та провідного захисника державних інтересів. Це непоправна втрата для усіх – рідних і друзів, колег і знайомих.

У пам'яті друзів Петро Хмарук назавжди залишиться справжнім патріотом своєї держави, котрого не зломили радянські переслідування та понад тридцятип'ятирічне перебування в таборах.

Петро Хмарук завжди вирізнявся чуйністю та щирістю, принциповістю та професіоналізмом, мав заслужений авторитет серед друзів, колег і всіх, хто його знав.

Конгрес Українських Націоналістів з глибоким сумом сприйняв гірку звістку про смерть Петра Хмарука, котрий був не лише талановитим політиком, а й великим борцем за національно-демократичний розвиток держави.

Світла пам'ять про Петра Хмарука назавжди залишиться в наших серцях.

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу
Українських Націоналістів

ПРЕЦЕДЕНТ

ЯК ДРОГОБИЦЬКА МЕРІЯ ГРОМАДОЮ НЕХТУВАЛА

Антін ЯНІВ

Купкою безграмотних людей, сміттям назвав заступник міського голови Дрогобича Богдан Іванців присутніх і організаторів віча, що відбулося біля філармонії міста Юрія Котермака (Дрогобича). І це було за годину до звіту мерії перед громадськістю. Та перед тим, як так висловлюватися, можновладець безцеремонно і нахабно вирвав у одного з організаторів віча мікрофон, відштовхнув у бік. Зрозуміло, що такої нетактовної поведінки присутні не могли стерпіти. Заступника міського голови засвистали і випхали від мікрофона. Не обійшлося і без сутички між представниками влади та громади. На щастя, до більш серйозних інцидентів справа не дійшла – втрутилися працівники правоохоронних органів.

Гнів Богдана Іванціва, нинішнього представника НУНС і ще нещодавнього есдека, очевидно, був викликаний виступами організаторів віча – представниками Громадянського форуму Дрогобиччини, до складу якого входять понад двадцять політичних партій, громадських організацій і громадян (КУН, "Свобода", УКРП, РХП, УРП "Собор", УНА, Спілка Політв'язнів, Братство ОУН-УПА, інші), що об'єдналися на основі християнської моралі та ідеології українського націоналізму. Не секрет, що форум, який був організований у травні цьогоріч, вимагав від міської влади прозвітувати перед громадськістю, адже проблем у Дрогобичі немало. Розпочав акцію щодо перевиборів депутатів міськради, які навесні відправили у відставку з посади мера Миколу Гука і, окрім власних інтересів, справами міста майже не переймалися. Формою звітності, на переконання Громадянського форуму, мали бути громадські слухання, як це передбачено чинним законодавством, а не просто звіт. Секретар міської ради Алла Гладун, яка виконує обов'язки мера, знехтувала вимогою Громадянського форуму, який ще в червні надіслав листа про проведення слухань. І лише у листопаді під тиском громадськости, яка не байдужа до міської господарки (а вона, на превеликий жаль, бажає бути кращою), А.Гладун видала розпорядження про звіт міської влади. Ось тільки не можна зрозуміти: чи зумисне, чи випадково у розпорядженні вказується година початку звіту о 16.00, а в міськрайонному часописі "Галицька зоря" – 17.00, в ефірі радіо звучить – 15.00. Але й це ще не все, що обурило громадськість. Для звіту міська влада обрала зал філармонії, в якому можна вмістити лишень 190 осіб. Про зали міського Народного дому ім. І. Франка, театру ім. Ю. Дрогобича, кожен з яких вміщує більше півтисячі осіб, воліли не згадувати. Складається враження, що влада із звітом крутила, як кажуть у народі, як "чорт місяцем". Громадянський форум, бачачи нехтування міської влади щодо звітування, не залишився осторонь: спершу провів прес-конференцію, де його представники розповіли про крутійство можновладців, їхнє небажання звітувати перед громадою. Згодом вони закликали громадськість до участи у віче, яке провели за годину до звіту міської влади. Зрозуміло, що на віче його організатори Тарас Гентош (КУН), Петро Хорт (УРП "Собор"), Юрій Модрицький, депутат Дрогобицької міської ради першого демократичного скликання, Михайло Мороз та інші піддали критиці владу, яка не тільки не переймається належно господаркою та економікою міста, а й нехтує вимоги своїх виборців. Закликали присутніх не брати участі у звіті, вимагали проведення громадських слухань на наступну неділю у більших залах міста. Прикро, але влада до вимог не прислухалася і звіт провела. Зал заповнили працівники міськвиконкому, будинкових управ, тобто звітували самі перед собою. Місць для пересічних громадян не вистачило.

Та і це ще не все. Секретар міської ради А. Гладун та заступник міського голови Б. Іванців, які нещодавно поповнювали ряди есдеків, а нині є членами "Нашої України", вирішили продемонструвати місту: хто тут господар. На килим до міської ратуші вони викликали станичного Дрогобицької станиці Братства ОУН-УПА Степана Яворського та голову Дрогобицької організації Спілки політв'язнів України Миколу Войтка, яких у наказовому тоні попередили про вилучення приміщення, які орендують під свої заходи згадані організації. А все через те, що там були проведені Громадянським форумом та прес-конференція. Аллі Гладун і Богдану Іванціву, які обрані до міськради за списками НУНС, національно-демократичні сили були потрібні тільки на виборах, зараз вони готові будь-кого з них прибрати зі свого шляху. Що їм сивочолі ветерани національно-визвольних змагань чи їхній тернистий шлях до волі України!?

А втім, акція Громадянського форуму чи не конкретний дзвінок для нинішньої влади. Тим паче, що вона повинна діяти згідно з чинним законодавством, а значить, проводити громадські слухання не менше одного разу на рік, бо проблем у Дрогобичі – хоч греблю гати.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценько Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

УКРАЇНА ПАМ'ЯТАЄ – СВІТ ВИЗНАЄ!

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД ГІДНО ВШАНУВАВ ПАМ'ЯТЬ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ 1932–1933 РОКІВ

ВІННИЧЧИНА

Члени Вінницької ОО КУН узяли участь у відкритті пам'ятника жертвам геноциду 1932-1933 років у Вінниці. При цьому вони зауважили, що на Вінниччині бовваніють ще 200 пам'ятників В. Ульянову, вулиці носять його ім'я та імена катів-душогубів. Отже, обласна влада сповідує подвійні стандарти та лицемірить перед пам'яттю мільйонів жертв, які безневинно померли у 1932-1933 роках, вперто не виконуючи указів Президента України Віктора Ющенка щодо вищезазначених питань.

Прес-служба Вінницької ОО КУН

ДНІПРОПЕТРОВЩИНА

Дніпропетровська ОО КУН узяла активну участь у заходах, організованих владою, та організувала декілька акцій.

Зранку члени Дніпропетровського Конгресу разом з іншими патріотичними партіями пікетували будинок профспілок у Дніпропетровську. Було багато державних та партійних прапорів з чорними стрічками. Було розгорнуто фотовиставку, присвячену Голодомору 1932–1933 років. Пікетування відбувалося тому, що з ініціативи Партії регіонів у цьому приміщенні мало відбутися зборище, на яке були запрошені комуністи та представники з Росії.

У театрі опери та балету відбувся концерт-реквієм, присвячений жертвам Голодомору. Після концерту покладено квіти до пам'ятного знаку жертвам комуністичного режиму, встановлений Конгресом Українських Націоналістів у 2005 році на Привокзальній площі міста Дніпропетровська.

На 9-му кілометрі Запорізького шосе відбулося загальне вшанування жертв злочинного комуністичного режиму, де поховано 86 тисяч невинно вбитих українців.

Окрім Дніпропетровська, Конгрес активно узяв участь у заходах, присвячених Голодомору у Синельниковому, Новомосковську, Кривому Розі та інших містах і селах області.

Прес-служба ДОО Конгресу

КРИМ

В актовій залі Кримського державного інженерно-педагогічного університету відбувся жалобний захід з нагоди 75-х роковин Голодомору 1932–33 років.

Звертаючись до присутніх, голова Кримської організації КУН Василь Овчарук наголосив, що забувати злочини тоталітарного комуністичного режиму так само злочинно, як і виправдовувати їх. Він щиро подякував студентам КДІПУ за те, що вони організували цей захід і пам'ятають про українців, які загинули від штучного голоду 1932–33 рр., та кримських татар, убитих депортацією.

Також виступили перший заступник представника Президента України в Криму Євген Драп'ятий, заступник голови Меджлісу кримськотатарського народу Рефат Чубаров, депутат Верховної Ради Криму, голова кримського Руху Леонід Пилунський, голова КРО УРП "Собор" Владислав Єрмаков, науковці та студенти університету. Всі вони засудили комуністичний режим за те беззаконня, яке коїлося на теренах України за часів СРСР і яке нинішні комуністи демонструють на площах і вулицях Сімферополя та інших міст нашої держави.

Наприкінці жалобної асамблеї студенти показали виставу, яку підготував заступник голови КО КУН Віктор Мержвинський у пам'ять про всіх заморених голодом і депортованих до Сибіру й Казахстану.

Прес-служба КО КУН

ЛЬВІВЩИНА

Львівщина вшанувала пам'ять жертв Голодомору 1932–33 рр. по-своєму.

У дні скорботного ювілею повсюдно відбувалися веледюдні заходи. Конгрес Українських Націоналістів Львівщини активно долучився до їх проведення, розпочавши із вшанування пам'яти Миколи Лемика біля будинку на вул. Котляревського у Львові, де колись було розташоване московське консульство. Саме тут за завданням ОУН 18-річний юнак здійснив атентат московського посланника на захист мільйонів голодних у Східній Україні й демонстративно здався польській владі. М. Лемика від смерти тоді врятувала молодість. Тож він був засуджений до довічного ув'язнення. Але утік і свій звитяжний життєвий шлях продовжив у похідних групах ОУН. Смерть його наздогнала аж у Миргороді від рук гестапо.

Вшанування пам'яти героя відбулося за участю представників обласного Проводу КУН, молодих націоналістів та майбутніх українських офіцерів – курсантів ліцею ім. Героїв Крут, які урочисто поклали квіти до пам'ятної таблиці Миколі Лемику. Із словом про героя виступив Почесний громадянин міста Львова, поет-дисидент Ігор Калинець. Далі учасники акції долучилися до загальноміських акцій біля пам'ятника жертвам комуністичних злочинів. Саме тут на майдані відбулося головне скорботне віче за участю керівництва області, міста, громадськості, духовенства, війська і керівництва силових структур. На мітингу серед інших виступив Ярослав Лемик зі спогадами про свого героя-родича. Віче-реквієм завершилось в унісон зі всією Україною запалюванням тисяч свічок і лампад. Молоді конгресівці запалили смолоскипи і супроводили скорботну ходу до пам'ятника Тарасові Шевченку, де вже палали тисячі вогників.

І. ДАНИЛИХА

ОДЕЩИНА

У приміщенні одеської "Просвіти" відбулося засідання "круглого столу" "Голодомор 1932–1933 років. Погляд одесита". Ім'я видатного українознавця Олекси Воропая, автора книги "Звичаї нашого народу", сьогодні добре відоме в Україні, однак мало хто знає, що Воропай – одесит. Він народився у нашому місті 1913 року в шляхетній родині. Після жовтневого перевороту сім'я зазнала переслідувань і часто змушена була змінювати місце проживання. У віці двадцяти років Олекса стає свідком Голодомору на Вінниччині, де він працював техніком-агрономом. Йому самому дивом вдалося вижити. У 1944 році Воропай виїздить до Англії, а у 1953 році видає там свою книжку спогадів "В дев'ятім крузі...". В Україні ця книжка, на яку багато разів посилався у своїх знаменитих "Жнивах скорботи" Роберт Конквіст, видана вперше.

22 листопада одеські націоналісти взяли участь в урочистій церемонії відкриття Пам'ятного знаку жертвам Голодомору 1932–1933 років в Одесі на перетині Лідерсовського бульвару та вулиці Базарної. Вшанувати пам'ять замордованих комуно-фашистами українців, незважаючи на дощову погоду, прийшло понад тисячу людей, чимало серед них учнів та студентів. Біля знаку вишикувалася почесна варта. До одеситів звернулися керівники міста та області. До пам'ятного знаку було покладено вінки та квіти, прикрашені хлібними колосками. Композиція знаку (скульптор І. Стадник) – розколена навпіл гранітна стела заввишки шість метрів. На правій її стороні – барельєфне зображення скорботної жіночої постаті, що може символізувати засмучену матір-Україну. На фронтальній – розбитий тріщиною вінок хлібного колосся. У верхній частині монументу – чотирираменний хрест.

Того ж дня на Соборному майдані у рамках акції "33 хвилини" було продовжено зачитування імен наших краян – жертв Голодомору. А після панахиди одесити запалили тисячі свічок.

Прес-служба Одеської ОО КУН

ЧЕРНІГІВЩИНА

Напередодні вшанування 75-х роковин Голодомору українського народу 1932–1933 рр. голова Чернігівської обласної організації КУН В. Рябченко відвідав село Жовтневе (Баба) Менського району Чернігівської області. Під час зустрічі з релігійною громадою УПЦ КП та мешканцями села було передано близько 100 кілограмів гуманітарної допомоги.

Як зазначив у своїй промові перед мешканцями села В. Рябченко, – радянська влада намагалася знищити не тільки козацьке село Баба разом з сельчанами, комуністи хотіли поставити на коліна волелюбний український дух. Перейменувавши село в Жовтневе та поставивши в центрі свого ідола, вони мріяли встановити свою владу назавжди. Але на початку 90-х українці вибороли свободу, а мешканці села кувалдою розбили пам'ятник Леніну та вимостили його черепками дорогу. Тепер в центрі села стоїть триметровий чорний хрест – пам'ятник жертвам Голодомору та всім тим, хто загинув від рук московського окупанта.

* * *

У день вшанування пам'яти жертв голодомору в Чернігові пройшли заходи, в яких взяли активну участь члени Конгресу Українських Націоналістів. В центрі міста, біля П'ятницької церкви, пройшло поминальне богослужіння, яке відправили священики УПЦ КП за участю представників влади та мешканців міста. Присутні вшанували пам'ять мільйонів жертв тоталітарного режиму та запалили свічки скорботи. По закінченню мітингу молоді активісти КУН рушили центром міста до Каменя "Борцям за волю України", щоб викласти з запалених свічок хрест, який би нагадав городянам страшні сторінки української історії.

Прес-служба КУН

ЗАПАЛАЙ ЖЕ, СВІЧКО!

Василь ЛЕПЕХІВСЬКИЙ

За підтримки Управління культури Святошинської в м. Києві райдержадміністрації в Київській дитячій школі мистецтв № 8 відбувся вечір, присвячений 75-м роковинам Голодомору 1932–1933 років в Україні.

Як зазначила ведуча Тетяна Димань, тяжка національна трагедія забрала у нашого народу мільйони людських життів. Винуватці катастрофи намагались приховати її від світової громадськості. Та наша велика правда ні у вогні не згоріла, ні у воді не потонула. Чималу роль у справі розкриття істини зіграла українська діаспора Канади і США.

Добрим словом згадала ведуча діяльність Президента України Віктора Ющенка, який добивається світового визнання Голодомору 1932–1933 років геноцидом українського народу.

У суворій задумі встали всі учасники шкільного вечора на хвилину пам'яті.

Скорботою наповнив серця присутніх "Реквієм" Олександра Білаша, який задушевно виконала учениця 5-го класу Анна Москалець.

Знову давній спогад
В пам'яті спливає,
Як дитя голодне
Колоски збирає,
Як навіки гаснуть
Очі невеселі...
Запалай же, свічко,
В кожного в оселі !

Цим закликом почалася пісня "Запалай же, свічко!" (слова Василя Зайця, музика Тетяни Димань), яку виконав вокальний дует Тетяни Димань і Ольги Кладійової.

Спогад про голодомор заповнює наші серця не лише скорботою, а й великою гордістю: у відповідь на намагання кремлівських вбивць знищити наш народ Україною прокотилися заворушення, в ряди Організації Українських Націоналістів прийшли тисячі нових борців. Про цей масовий рух йдеться у вірші В. Зайця "Молитва при хлібі".

Патетично, мов клятва вірності, всенародній справі прозвучали поетичні рядки у виконанні учнів Анни Москалець, Насті Горбенко та Владислави Чернової.

Глибоко схвилювали слухачів тонкі акорди "Пісні без слів" Мендельсона у виконанні Ірини Токарчук, "Мелодії" Мирослава Скорика (Кароліна Малець), "Ноктюрну" Едварда Гріга (Юлія Тяп).

Хор учнів старших класів (художній керівник А. Розова, концертмейстер Т. Ващенко) майстерно виконав пісню на слова П. Синявського "Скоринка хліба".

Щирі оплески викликали сцени з драми М. Старицького "Утоплена" у виконанні учнів театрального відділу (викладач Н. Білорибкіна, пластика Т. Петращук).

На закінчення вечора ведуча озвучила Звернення Президента України Віктора Ющенка до світового українства та міжнародної спільноти з нагоди вшанування 75-х роковин Голодомору 1932-1933 років в Україні: "Нині правда про Голодомор стає надбанням широкої світової громадськості. Її вже не замовчати. Морок сталінської ночі 1932–1933 років, нарешті, розвіється. Україна пам'ятає – світ визнає!"

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

НА МАЙДАНІ...

Юзик ПОМАРАНЧЕВИЙ

4 роки тому ні мокрий сніг, ні холод, ні залякування застосування сили проти всенародного повстання не спинили учасників. Вони прибували до Києва потягами, автами і автобусами. Майдан вирував.

Медведчуки і піховшеки, кучми і білоконі не мали шансу зупинити народну хвилю. Чи розуміли, що супроти дев'ятого валу народного гніву не варто напружуватися?! Або ж якийсь медіум їм підказав, що все незабаром закінчиться. Спочатку вкоротили повноваження Президентові, позбавивши його владної моці. Далі пересварили усіх лідерів помаранчевого майдану. Простим революціонерам вроїли в голови байку про Манну Небесну, яка товстим шаром мала накрити Україну. Польовим командирам не вистачило портфелів і нумерації у довжелезних партійних списках.

Окремо взялися за Президента, якого обрав увесь свідомий люд. Взялися особливо серйозно, як це не раз робили з українськими провідниками. Ось уже 4-й рік поспіль в Україні з усіх телеканалів потекли розмаїті фекалії від ворогів і друзів. А як бракне своїх вітчизняних, то в білокам'яній їх не перестають продукувати.

Манни з небес забракло, а працювати на благо народу охочих мало. Польові командири перетворилися на польових мишей, яким все одно, з чиїх рук гризти сухарі.

А от помаранчева принцеса побіліла й попухнастішала. І друге її пришестя принесло ще менше див, ніж перше.

Отож мета досягнута?! Потужний народний здвиг сплюжено під акомпанемент просторікувань "А чи потрібен був Майдан?".

Потрібен! Бо ми б так і не дізналися б, що ми – Нація. Щоправда, помилок таки багацько. А хто ж їх не робить. Лише ледар, який сподівається на дармові калачі.

Головною ж помилкою було й залишається те, що ліберальна за характером революція не отримала зброї – ідеології.

Ідеєю побудови нової національної держави захворів лише Президент. Самотужки це зробити неймовірно тяжко.

Принцеса захопилася скіпетром і троном. Усі ж згадані миші, землерийки і ховрахи подалися на нові плантації та лани, де, окрім ідей, можна дечого скуштувати.

Що ж далі?!? А завтра все одно настане. І в ньому Україна буде. Самодостатня і соборна, в якій українська нація буде повноправною господинею. Саме їй вирішувати, як плекати урожай майбутнього. Тільки б гризуни не шкодили. Бо тільки у нас заколоситься, вони захочуть повернутися.

Плекаймо свій майбутній урожай разом. Адже разом нас таки багато.

НА БРЕХНІ ПАТРІОТИ НЕ РОСТУТЬ!

Петро ПРИЙДУН

Коли рік тому ті, з чиїх голів досі не вивітрився комуністичний дурман, відзначали річницю дорогого їм Петроградського перевороту, комуняки Радомишля не посоромилися навіть сиріт з місцевого інтернату втягнути у свою брудну гру. Групу таких дітей привели до пам'ятника Леніну, який досі стоїть перед будинком райдержадміністрації. З невинних хлопчиків та дівчаток взято клятву на вірність Ілліча, після чого на шию їм начепили піонерські галстуки. Цим комуно-бандити продемонстрували свій план – перетворити інтернат в "інкубатор" для вирощування нових яничарів. Мало того, місцева газета ще й популяризувала черговий комунозлочин як значну подію в житті району. Коли ж я написав до редакції лист, в якому виклав свої думки, його, звичайно, не опублікували. Місцева ж "братія", як сказав би Тарас Шевченко "мовчить собі, витріщивши очі..."

А цього року в тій же газеті з'явилася замітка під промовистим заголовком: "Свято, що живе у пам'яті". Починається розповідь про "свято" такими словесами: "29 жовтня – 90 років від дня народження ВЛКСМ. Створений у буремні роки громадянської війни, комсомол пройшов славний шлях, залишив героїчні віхи в історії держави. Він дав Батьківщині тисячі полум'яних патріотів, які за покликом рідного народу, за велінням душ і сердець будували Турксиб, Магнітку, ДніпроГЕС, а в грізні роки Великої Вітчизняної війни, як один, стали на боротьбу з фашизмом...".

Ось таку брехню публікують газети в незалежній Українській Державі. Хіба ж, читаючи таке, зможуть вирости справжні патріоти України з тих дітей, яких вороги наші вчать шанувати "доброго дідуся" Леніна?

Нам, звичайно, треба все зробити для того, щоб ліва банда (комуністи та соціалісти) перестали красти в України її дітей. Наші хлопчики та дівчатка мають знати всю правду про те, що діялося в Україні. І не тільки в часи Богдана Хмельницького, а й в добу Симона Петлюри, в епоху Євгена Коновальця та Степана Бандери. Кожна українська дитина має знати, що ніякого геройзму не було в діяльності Комуністичного Союзу молоді, бо то було об'єднання обдурених юнаків і дівчат, яких змушували "комсомолитися" під страхом стати жертвами комуністичних репресій, потрапити на Соловки чи в Магадан. Всі оті "Магнітки" і "Турксиби" будували мільйони в'язнів, результати праці яких приписувалися комсомольцям. Український народ завжди вороже дивився на весь той комсомол, який був чужим рідній мові і рідній культурі, традиціям батьків та дідів. Під час колективізації комсомол забирав у селян останній шматок хліба, чим сприяв Голодомору і людоїдству. Комсомольці ставали поплічниками катів, що виселяли українців до Сибіру...

Українська держава має подбати про те, щоб її діти виховувалися не на людоїдських традиціях Леніна-Сталіна, а на ідеалах свого великого народу, на ідеалах українських Січових Стрільців та українських повстанців!

м. Радомишль
Житомирської області

ВСЕВИШНІЙ ДОПОМАГАВ ГЕРОЯМ

Марія КИСИЛЬОВА

З великим хвилюванням піднімалася на другий поверх художнього музею в Чернівцях, де розмістилася фотовиставка: "УПА: історія нескорених". Адже і мій брат Василь був воїном УПА. Він загинув у неповні вісімнадцять років. Дуже добре, що хоч зараз люди можуть знати правду про героїв, і не біда, що до декого вона прийшла із запізненням. Розглядаючи стенд за стендом, все більше переконуєшся, щоб нині багато робиться, щоб люди знали історію свого народу. Бо без вивчення історії минулого не може бути доброго майбутнього.

У книзі відгуків про цю виставку відвідувачі дякують Володимиру В'ятровичу – директору Центру досліджень визвольного руху і Служби Безпеки України за надану змогу ознайомитись з таким багатим матеріалом, присвяченим буремних рокам.

Як відомо, Українська Повстанська Армія боролася з ворогами України під девізом: "Здобудеш Українську державу або згинеш у боротьбі за неї!"

З фотографій, вміщених на стендах виставки, дивляться на нас люди, стомлені, натруджені важкою працею на лісоповалах, у табірних шахтах Караганди, таборах Воркути. Чоловіки і жінки трудилися в каменоломнях. Зчорнілі від смутку та горя, вони вірили у кращий прийдешній день. Скільки їх не дожило до того дня! А тих, хто дожив, постійно переслідували, вважаючи їх ворогами народу, – того народу, за який вони йшли на смерть.

На одному зі стендів я побачила Святий Образ Богородиці, на якому були слова: "О мати Божа, врятуй український народ з неволі". І подумалося, що сам Бог допомагав героям вижити і перенести ті страшні тортури.

Тішить нас те, що в містах і селах відкриваються пам'ятники Степану Бадері. Ми бачили фото з відкриття пам'ятника Василю Андрусяку, іншим видатним діячам УПА.

Відкриваються цілі меморіали Слави воякам УПА. У штаті Онтаріо (Канада) відкрито такий пам'ятник за проектом Володимира Беднарського.

Відбуваються перепоховання вояків УПА. Нарешті, віддаємо їм належне за все, що вони зробили для нас.

Нехай же до святих могил ніколи не заросте народна стежка.

Доземний уклін їм за все!

Слава Україні! Героям слава!

м. Чернівці

НАША ПРАВДА В ОГНІ НЕ ЗГОРИТЬ

Василь ЗАЄЦЬ

Віками мріяв наш народ про щастя жити у власній незалежній державі. Нарешті вистраждана мрія збулася. Але не все ще діється в нашій державі так, як хотілося б її громадянам. Тож з болем пише Віктор Крилов з Вінниці:

"От стоїть народжена у 1991 році дитина, якій дали ім'я – Незалежна Україна. Але подих цієї дитини чорний, мов сажа. І чисельність українців зменшується, і багато їх стає убогими, і доньки їх нерідко робляться служницями слуг диявола, а сини, замість віри, дістають зневіру".

"Хочу висловити Вам свій біль, може, мені хоч трохи легше стане, – скаржиться киянин Віктор Козак. – Місяць тому я звернувся до Міністерства праці та соціальної політики з проханням посприяти моїй дружині в одержанні путівки для лікування в санаторії (у Трускавці чи Моршині). Через деякий час прийшов я на прийом у це міністерство. До мене вийшов працівник і почав кричати: "Ми цим питанням не займаємося! Звертайтеся за місцем проживання та роботи!".

З тим же проханням Віктор Козак звернувся до Управління праці та соціального захисту Голосіївської в м. Києві райдержадміністрації, і ось що йому відповів начальник того управління Н. Глоба:

"Відповідно до п. 3. ст. 7 Закону України "Про основні засади соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку в Україні" ветеранам праці надається переважне право на забезпечення санаторно-курортним лікуванням, а також на компенсацію вартости самостійного санаторно-курортного лікування в порядку і розмірах, що визначаються Кабінетом Міністрів України.

Путівки до санаторіїв, пансіонатів та будинків відпочинку видаються інвалідам і пенсіонерам згідно з встановленою чергою та в міру надходження путівок, відповідно до медичних рекомендацій з урахуванням пільг, встановлених чинним законодавством для конкретної категорії осіб.

Одночасно повідомляємо, що Ваша дружина як ветеран праці перебуває на обліку на санаторно-курортне лікування в управлінні з 01.08.2001 року по захворюванню органів травлення. Згідно з медичною довідкою від 30.07.2001 року потребує лікування в санаторіях м. Трускавця та м. Моршина".

Виявляється, ця інформація складалася, підписувалася, реєструвалася і надсилалася адресату тільки для того, щоб повідомити йому таке: "На жаль, з 2004 року путівок для ветеранів праці до управління не надходило". Як кажуть, приїхали...

А тим часом стан здоров'я Ніни Олексіївни (дружини Віктора Козака) тяжкий. Сам він теж нездоровий, ніде не працює, бо за віком не може знайти роботи. А ось ще одна прикра деталь з листа: "Отримуємо вдвох мізерну пенсію, на яку прожити нелегко".

Колись Ніна Ткаченко працювала у Київському університеті культури. Тож, знаючи ректора Михайла Поплавського як глибоко гуманну людину, можна сподіватися, що він допоможе людині вирішити проблему.

Нелегко склалося життя у Володимира Андрушка (м. Надвірна Івано-Франківської області). Ось що він пише в листі до Генеральної прокуратури України:

"За мій спротив комуністичним окупантам частину свого життя я пробув у тюрмах, гулагах та зазнав чимало інших знущань. Мене двічі судили. Третій раз 1991 року прокуратурою Чернівецької області проти мене знову розпочали кримінальну справу, яка була припинена з проголошенням незалежности України. Наша держава мене повністю реабілітувала. Не вважає вона злочинцями й моїх батьків, про що свідчать офіційні документи. Здавалося б, сьогодні вже неможливі якісь гоніння, якась компрометація мене, моїх родичів. На жаль, знайшовся старий більшовицюга, добре відомий у Коломиї негідник, патологічний брехун, який написав, що мої батько, мати, інші родичі (батько — політичний емігрант, помер у США) в час війни були зрадниками. За наклеп я звернувся до суду, але суддя Коломийського міськрайонного суду В. Мануляк та суддя Івано-Франківського апеляційного суду П. Проскурницький, всупереч офіційним документам, погодилися з наклепником".

Як бачимо, у нас досі переслідують патріотів. Тому хотілося б висловити упевненість, що й численні юристи, всі чесні українці неодмінно доб'ються того, що в Українській державі, нарешті, перестануть чинити злочини вороги нашого народу.

Безугавні нарікання на відверто антиукраїнський курс політики й звинувачення багатьма (переважно інтернет та друкованими) українськими засобами інформації російських посадовців у нахабному та безцеремонному втручанні у внутрішні справи України провокували до пошуку будь-якої оказії, аби стати безпосереднім свідком відверто недружнього за змістом дійства. Певно, вчувши потаємні молитви та благання, рівно як і не ставлячи навіть під сумнів щирість намірів, Господь дарував нагоду (не розголошуючи, звичайно, власного імені) долучитися до поважної за кількістю делегації, котра потягом вирушала з Києва до Москви для участи в зорганізованому російським МЗС "Конгресі співвітчизників".

Олесь ВАХНІЙ

ДУМКА ВГОЛОС

МОСКОВСЬКІ ВРАЖЕННЯ

Подія, про котру дещо детальніше оповім нижче, відбувалась останніми днями жовтня у московському готелі "Салют". Формальним поясненням причини моєї з'яви у Москві було збирання матеріалів для газетної публікації. Проте свідчу, як на сповіді: конгрес дарував цілком реальну нагоду остаточно вдовільнити непереборне бажання на власні очі побачити процес заклику російських посадовців і челядників до своїх співплемінників (котрі з тих чи інших причин проживають поза межами нинішнього державного кордону Росії) бути "активною п'ятою колоною" на теренах всього пострадянського простору в справі відновлення "єдиної і неподільної".

Мушу розчарувати наївних шукачів агресивних проявів російського шовінізму. Попри участь у заходах кількох доволі одіозних постатей (найепатажнішим серед яких був одесит Кауров), конгрес не виходив за рамки визначеної тематики. Вербуванням агентури та закликами до вчинення якихось конкретних дій займаються специфічні служби – і в цілком інших умовах. Тож з вашого дозволу про конгрес трішечки детальніше.

Справедливі закиди і не позбавлене глузду обурення діями деяких російських високопосадовців для багатьох стали причиною бездумної ігнорації та упередженого потрактовування й несприйняття всього, що пов'язане з Росією. Даремно! Як на мене, маємо чому і повчитися. Згідно з оприлюдненими в часі конгресу даними (ось тут дійсно наважуся погодитися, що вони є дещо завищеними) російська мова є рідною для 170-и мільйонів осіб. Нею спілкуються близько 160-и народів і національностей у самій Росії та ще близько 180-и мільйонів вивчають в усіх куточках планети. Тридцятимільйонну російську діаспору закликали лише до активніших "всебічних зв'язків з історичною батьківщиною", оскільки російська мова є "вагомою для світової цивілізації". Зусиль і коштів на збереження мешкаючими за межами Росії росіянами (чи то б пак москвинами) власної національної ідентичности (рівно як і на витворення серед них спільного світосприйняття та трактування подій) Москва дійсно докладає чимало. Аналогічно чинить вона і у справі формування одностайного розуміння подій минулого (історії), нинішнього буття, пошуку шляхів у майбутнє. Але хіба це злочин? Учасникам конгресу дарували відповідну літературу (поважне та чудово оформлене зібрання публікацій діячів російської діаспори 20–60-х років минулого століття "Російська мова в закордонній Росії", я прихопив із собою на згадку), аудіокасети, компакт-диски.

Проведені мною паралелі між московським "Конгресом співвітчизників" та Світовим Конгресом Українців, котрий відбувся наприкінці літа у Києві, виявилися далеко не на нашу користь. Слізні й примітивні побрехеньки українських посадовців про відсутність коштів, м'яко кажучи, не відповідають дійсності. Уряд, Президент та переобрана з причини неспроможності належно працювати ВР не соромляться виривати у чесних платників податків чималі кусні для збільшення пенсій колишнім бійцям загородзагонів і героям на щастя вже почилого геть не в Бозі Союзу. Для зігнутих від немалої ваги залізних нагрудних відзнак, отриманих в нагороду за руйнування, грабунки й гвалтування цивільних мешканців Європи та України в часі Другої світової війни, кошти в Києві знаходять швидко. Окрім привітань від високопосадовців, Україна так і не спромоглася на видання і поширення вкрай потрібних закордонним українцям посібників та інших матеріалів, а роздаровувані представниками кількох громадських об'єднань, політичних партій та (чого вже соромитися й правду казати) низькоякісні та неестетичні як за внутрішнім змістом, так і зовнішнім виглядом газетки, журнальчики і брошурки витворювали в читачів викривлене сприйняття дійсності і не могли приховати ганебного прагнення здійснюючих ці дії "знайти небідного й щедрого мецената в діаспорі".

Світлина Станіслава КЛИХА

Доповіді кількох учасників конгресу давали нагоду переконатися, що підстав для хвилювань москвини мають чимало. Представники російських громад з Литви й Естонії скаржилися на ще поки що нехай і повільні, але вже поступово набираючі оберти процеси асиміляції російської молоді. Ось тут, певно, надійшла черга оповісти не стільки про самий конгрес, скільки про побачене на московських вулицях. Жарт про очікуване перейменування Москви в Москвобад знайшов своє підтвердження ще на пероні Київського вокзалу. Гурти обпльовуючих асфальт полузаним насінням і арахісом вихідців з Кавказу та Середньої Азії вражали своєю чисельністю, а самі нащадки джигітів й абреків – надмірною, ігноруючою право оточуючих на приватне життя та тишу галасливістю і рухливістю. Прибулим та від'їжджаючим на кожному розі нав'язливо пропонують виготовлену без дотримання навіть найелементарніших санітарних норм шаурму і напівзігнилі екзотичні фрукти. У невеличких кав'ярнях навіть без найменшого докору сумління вам замість обраного в меню плову подадуть притрушену потертою морквою та розігріту разом з пластиковою мисочкою в мікрохвильовій печі перловку з неприємно пахнучим м'ясом.

Мусовані кількома українськими і начебто націоналістичними (але в суті своїй – лише примітивно русофобськими) організаціями дискусії про расову приналежність та кількість відсотків слов'янської крові у наших північних сусідів за кілька років стануть просто неактуальними, безглуздими і недоречними. Москва шаленими темпами зазійщується. Нехай "ультра-радикали" звинувачують мене у "зраді нації" та русофільстві, проте цей факт мене аж ніяк не радує. Поглинувши й асимілювавши Росію, необтяжуючі себе розумовим навантаженням та незвиклі до фізичної праці нащадки ординців та кочівників бурхливою річкою хлинуть і в Україну. Та чи потрібне українцям постання Київбаду?

У вільний від вислуховування виголошуваних на конгресі доповідей час я зустрічався і спілкувався з представниками кількох російських патріотичних середовищ. Навіть поверхове дослідження стану справ дарувало нагоду переконатися, що подрібнені на безліч взаємопоборюючих один одного організацій та партійок український і російський націоналістичні рухи мають чимало спільних проблем, а їхній вплив на суспільне життя зведений до мінімуму.

Проте з'явилися, врешті-решт, і тверезі погляди на окремі події і явища. Нарешті, геть усі усвідомили й погодилися з незаперечністю зрозумілої для наділених вмінням відрізняти зерно від полови тезою, згідно з котрою "син юриста" Жириновський всіма силами й засобами компрометує російську національну ідею.

Приємним винятком у російському правому русі є організація "Північне Братство". Її чільник Петро Хом'яков нещодавно був обраний головою міжнародної громадської організації "Росіяни за УПА". Один з членів керівного органу "Північного Братства", Олександр Миронов, погодився взяти на себе роль гіда й екскурсовода. Нехай ці довільно переказані читачеві (проте цілком відповідні висловленим ним у розмові) думки будуть свідченням існування в Росії і здорових, не заражених великодержавним шовінізмом середовищ.

– Повір, Олесю, успадкована комуністами й нинішніми тоталітарними кремлівськими охлократами від царизму візантійська модель побудови держави пригноблювала й винародовлювала нас, росіян, не менше, ніж вас, українців. Сталін, Берія, Каганович, Мікоян, зрадивший свій народ, але ставший "російським" князем Багратіон, нинішні олігархи (чи то б пак "нові росіяни"), врешті-решт, і проголошений завжди слухняною кремлівським верховодам православною церквою святим Микола II етнічними росіянами не були. Проблеми російського народу їх ніколи не турбували. Проте, накинувши тугим арканом імперську ідею йому на шию, зденаціоналізовані чужинці творили "Російську імперію". Запевняю тебе – вона нам геть не потрібна. Я не хочу, аби Росію спіткала доля Вавилону, Ассирії або Риму. Від цих імперій лишилися попіл і руїни, а їхнє падіння супроводжувалося жахливою різаниною.

Ви, українці, справедливо обурюєтеся заявами Лужкова і його діями у Криму. Ми також маємо підстави для невдоволення. Кошти, на котрі він будує багатоповерхівки в Севастополі для відставних офіцерів Чорноморського флоту Росії, без перебільшення вкрадені з московського міського бюджету. Лужков нахабним чином ігнорує потреби мешканців Москви. Мрії про загарбання чужого його турбують чомусь більше, аніж усвідомлення потреби виконання взятих на себе в часі виборів зобов'язань.

Побачене й почуте в часі перебування у Москві провокувало до роздумів. Попри певну тяглість традицій, нинішня Росія цілком інакша, аніж її попередниця часів п'янички імператора і нівелюючого людську та національну гідність комунізму. Часткова втрата підконтрольних територій і поневолених народів (країн соціалістичного табору та союзних республік) для одних виявилася шоком, а для інших – нагодою тверезо поглянути на дійсність і заперечити пущену в світ Філофеєм побрехеньку про "богообраність Росії" та "московський третій Рим".

А ТИМ ЧАСОМ...

КОМУНІСТИ! СПОКУТУЙТЕ ГРІХИ!

Микола ШИХОВЦЕВ,
учитель історії

Тяжкий гріх сьогодні беруть на себе ті, хто добровільно перебуває у лавах КПУ – спадкоємиці КПРС, що залишила по собі море крові та ріки сліз. Протягом десятків років мільйони проклонів вимовляли уста національних рабів комуністичного режиму.

Хіба подібне лиходійство можна забути, пробачити? Ні! Невже рядові комуністи не розуміють, що подальше їхнє перебування у злочинній і кривавій КПУ-КПРС – це вічне прокляття: і їхнє, сьогоднішніх ленінців, і їхніх дітей та онуків-правнуків? Тому що щастя своє, свого роду не можна побудувати на кістках і сльозах інших людей. Тож у тих, хто нині виправдовує нелюдський тоталітарний режим КПРС-КПУ, немає ні честі, ні совісті, ні розуму, ні Бога в душі. Я вірю, що у більшости українського народу вистачить сил для того, щоб на нашій родючій землі більше ніколи не проріс чортополох комунізму. Адже перед злочинами комуністів з СРСР бліднуть усі найстрашніші кровопролиття від часу появи людства. І хоч як би відмивали ці варварські злочини комуністи-ленінці, їм немає і ніколи не буде виправдання в історії. За ухвалою Міжнародного військового трибуналу вони повинні нести відповідальність за свої злочини, а саме – загибель 110 мільйонів 700 тисяч людей в СРСР за радянські часи. Трибунал повинен на весь світ оголосити про злочини КПРС-КПУ, і навіть після смерті покарати за законом більшість керівників колишнього Союзу. Тому що душі безневинно загиблих жертв комуністичного режиму не зможуть заспокоїтися, поки не будуть покарані їхні кати.

місто Ізюм, Харківщина

ТОЧКА ЗОРУ

ГЕНОЦИД ПІД МАРКОЮ ДЕМОКРАТІЇ

Іван РЕЙНГАРД

На перший погляд демократія – дуже добра справа, бо ж у перекладі з грецької – це народовладдя. Насправді ж у нашій нібито незалежній державі демократія стала ширмою, під прикриттям якої український народ стає все безправнішим на своїй батьківській землі.

Багато добрих, демократичних речей пообіцяв народу Віктор Ющенко, ідучи в президенти. Для того, щоб їх виконати, йому треба було, перш за все, розробити велику загальнодержавну програму розбудови Української держави, створити єдину загальнонародну патріотичну партію. Починати слід було з очищення нашого інформаційного простору від ворожого засилля, зі згуртування навколо Президента потужного контингенту українських діячів-патріотів.

Та мало ще поки що зробив Віктор Ющенко. Не зміг він на сьогодні стати провідником усієї нації. Навпаки, свого часу своїм Указом про відставку Уряду Юлії Тимошенко він, по суті, передав владу Партії регіонів, які є головним загоном російської "п'ятої колони" на нашій землі.

Ще одним аж ніяк не державницьким кроком Віктора Ющенка став його намір провести дострокові парламентські вибори, проти яких виступає переважна більшість українських політиків, українського народу. Бо всі розуміють: ті вибори потрібні не Україні, а прохіндеям, котрі крутяться навколо Президента.

Навіть добрі справи, яким Президент приділяє так багато уваги, робляться не так, як треба. Наприклад, Голодомор 1932–1933 року. Безумовно, вшанування пам'яті жертв Голодомору – то патріотична, свята справа. Але яка користь нашому народу з констатації числа жертв комуністичного терору? Чому не таврують наші національні вороги та зрадники? Чому не звільняється мапа України від топонімів, що рясно творилися для вшанування катів нашого народу?

Велика справа – відзначення річниці створення Української Повстанської Армії. Але коли ж наша держава повернеться справді материнським лицем до ветеранів УПА? Коли вони, нарешті, одержуватимуть гідні пенсії і належні їм пільги? Коли ж наші народні кошти перестануть витрачатися на виплату завищених пенсій катам України – колишнім кадебістам, членам заградзагонів, фальшивих боївок?

Вороги України продовжують розкішно жити за рахунок народу. Вони ще й намагаються діяти всупереч нашим державним інтересам, що особливо яскраво проявилося під час розв'язання Росією кривавої агресії проти Грузії. Тоді в усій Україні проходили демонстрації чесних громадян на підтримку грузинського народу. Та в той же час в Одесі група мерзотників організувала антигрузинську демонстрацію, публічне спалення прапора Грузії. І ніхто з негідників не був покараний. Чому? А тому, що в нас "демократія", – так пояснюють свою бездіяльність окремі представники нинішньої влади.

Вороги України влаштовують антинаціональні бандитські акції проти ветеранів УПА, а наші "правоохоронні" органи замість того, щоб притягати до відповідальності комунобандитів, потурають їм. Бо ж – "демократія"!

29 жовтня цього року на каналі УТ-1 без тіні огиди було показано антиукраїнську демонстрацію комуняк. І знову ж таки, "правоохоронці" замість того, щоб зупинити людців, обвішаних комуно-бандитською символікою, самоусунулися від своїх святих обов'язків – захищати наш народ, його ідеали. Немає сумніву в тому, що 1-й телеканал у руках наших ворогів.

Спостерігаючи за тим, що діється в Україні, все більше переконуєшся в тому, що українська "демократія" – то злісне знущання над нашим народом, яке коять його національні вороги.

м. Полтава

АКТУАЛЬНО

ДОПОМОЖІТЬ МУЗЕЄВІ З ПРИМІЩЕННЯМ!

Любов МІРОШНИЧЕНКО, Євгенія ОСАДЧА

Ми, учителі-пенсіонери із Краматорська, аби побачити нинішню частину України на заході та почути її мешканців, сучасне українське слово, відвідали Волинь, Галичину, Закарпаття та Буковину. Скрізь відчули доброзичливість людей до нас і впевненість у майбутньому Самостійної Соборної України. 8 вересня 2008 року відвідала місто Вижницю Чернівецької області – ворота в Карпати. Тут чудові краєвиди, заспокійливий шум води Черемоша та висока повага до приїжджих. Тутешні мешканці з давніх-давен вишивають, майструють, різьблять, малюють, співають, танцюють. Тут народився відомий співак Назарій Яремчук, звідси пішли у світ широкий такі колективи, як вокально-інструментальний ансамбль "Смерічка". Ми бачили, як люди зі сходу України тут завзято відбудовують зруйновані повінню наприкінці липня 2008 року мости, греблі, дороги, виправляють русла рік, будують будинки, пошкоджені зливами. До Вижниці з Чернівців приїжджають потягами туристи, а далі в гори їдуть автобусами або йдуть пішки. У Вижниці працює туристична база "Черемош", а в сусідньому селі Виженка – оздоровчо-туристичний комплекс "Гуцульська гражда". Тут є що побачити, приємно відпочити, набратися сил.

Відвідали ми Вижницький краєзнавчий музей, створений подружжям пенсіонерів Михайлиною та Михайлом Іванюками і відкритий для відвідувачів у 2000 році. З того часу цей музей знаходиться у приміщенні Центру зайнятості. Завідує ним на громадських засадах Михайлина Іванюк. Згідно із записами у книзі відвідувачів, тільки за перший рік роботи цього музею у ньому побувало понад 1200 відвідувачів, у тому числі люди із Канади, США, Аргентини, Франції, Румунії, Молдови, Росії, Японії, Ізраїлю.

Музейні експонати виставлені в такому порядку: символіка України, релігія, "Просвіта", освіта, культура, мистецтво, література, знаряддя праці. Народний Рух України, Вижницький дитячий гурток "Червона калина", а далі – оборона рідного українського народу, яка тепер найбільше привертає увагу відвідувачів. Тут уже є виставка до 100-річчя з дня народження Степана Бандери з великим його портретом. А поряд з ним портрети Романа Шухевича, Василя Кука, учасників УПА, котрі народилися на Буковині. Є тут і портрет сотенного "Чорногори" – Івана Скляновського-Гордієнка, родом із села Карапищі Білоцерківського району Київської області, дружина якого, Ольга, після повернення із Сибіру проживала у сусідньому з Вижницею селі Чорногузи і подала відомості про нього в музей. Все, що в музеї зберігається про оборону рідного народу, підтверджує 41 том книги "Літопис Української Повстанської Армії", привезений із Канади Олесем Дольницьким, а також періодичними виданнями "Визвольний шлях", "Нація і держава", численними книжками. Виставлена тут і одежа повстанців, картини учасника УПА Юрія Ференчука та багато іншого. Михайлина Іванюк у 2005 році видала книжку "Вижницький краєзнавчий музей", у якій описані головні події рідного краю, підтверджені 300 фотографіями. Це важливий документ про нашу важку історію, і його потрібно зберегти для майбутніх поколінь. На Буковині це єдиний музей, що має такі експонати.

м. Вижниця

Нещодавно ми прочитали у газеті "Українське слово" статтю Петра Данилюка із Заліщиків Тернопільської області, який просить: "Допоможіть створити музей". А у Вижниці музей переповнений експонатами, окремі з яких більші за розміром як верстати, вози, сани, ступи тощо, зберігаються у закритих від людського ока приміщеннях.

Організатори музею, громадськість Вижниччини, депутати районної ради уже не раз зверталися до керівництва району, області і всеукраїнського рівня з проханням про надання Вижницькому краєзнавчому музеєві кращого приміщення, а саме – будинок колишнього райкому КПУ, або колишньої їдальні "Банушна", що потребує чималого ремонту. Поки що без позитивних наслідків.

До всього цього варто додати, що подружжя Іванюків були ініціаторами і активними учасниками в побудові у Вижниці пам'ятників Тарасові Шевченку, Лук'яну Кобилиці; каплиці на місці Буковинського віча, яке 3 листопада 1918 року одноголосно проголосувало, щоб вся Буковина була у складі Української Соборної Самостійної Держави; пам'ятної могили борцям за волю України, а також у селі Мілієві Вижницького району замордованому у сталінських концтаборах письменникові Дмитрові Загулу.

Тож робімо нині все, щоб пам'ять про наших героїв України жила в українських серцях вічно!

Допоможімо Вижницькому краєзнавчому музеєві отримати достойне приміщення!

м.Краматорськ

У НАС ОДИН ШЛЯХ

Микола ШИХОВЦЕВ, учитель-пенсіонер

Шановна редакціє! Постійно захоплююсь мудрою владою Канади, Норвегії, Швеції, Швейцарії, Ісландії, Фінляндії та інших країн, що визнані ООН державами з найвищим рівнем життя. Вони не лише демократичні, а й правові, давно забезпечили найкращий соціальний захист своїм громадянам, а середній показник прибутків 20 відсотків найбагатших стосовно 20 відсотків найбідніших складає 4,8 до 1. В Україні цей показник – 40 до 1. Вважаю, що єдиною причиною справедливого суспільства та хорошого економічного розвитку у стабільних країнах є те, що їх не торкнулася ні масова корупція, ні кривавий комуністичний режим. Ці народи не потрапили під владу патологічно скупих, брехливих і тупоголових маразматиків – колишніх компартноменклатурників – котрі й нині з вини депутатів Верховної Ради продовжують грабувати свій народ, віднімаючи все, що за УРСР він створив своєю рабською працею. Зграя колишніх паразитів разом з бандитами нахабно привласнила всі наші заощадження, а більшість населення прирекла на жалюгідне існування та поступове вимирання.

Сумно, що нинішня влада не ініціює суду над КПУ за злочини проти людства та не забороняє цієї антинародної кривавої організації – правонаступниці КРСП, яка за 74 роки знищила 110 мільйонів 700 тисяч осіб в СРСР. Тим часом в усій Україні міста, вулиці, площі, провулки досі нагадують всім імена ненависних українському народові комуністичних вампірів, які морили нас голодом, холодом, безплатною рабською працею, рік у рік винищували найрозумніших та найвідданіших українському народові патріотів, духовно і морально калічили наш народ протягом десятиліть.

Чому хапуги, злодії, професори-недоучки, які свідомо чи несвідомо спотворюють історію України, сьогодні отримують високі нагороди, а воїни Української Повстанської Армії досі не визнані як учасники Другої Світової війни?

На відміну, наприклад, від Т. Прошкуратової і Н. Шуфрича, моя прабабуся, Марія Шпакович, 1885 року народження, працювала весь вік у колгоспі селища Чоповичі Малинського району на Житомирщині, а взимку 1942–1943 року два тижні ховала у хліві над коровою у снопах єврея Григорія, а потім – свою доньку Катерину, яку німці хотіли вивезти до Німеччини на примусові роботи. І зберегла їм життя, не думаючи про свою вигоду та славу. Втратила двох синів на фронті і до смерти не жила, а існувала на копійчану пенсію. А пані Прошкуратова, бачте, скаржиться, що 10 тисяч пенсії їй не вистачить на проживання.

Як можна сьогодні окремій касті – держслужбовцям – начисляти пенсії і зарплати по 10–20 тисяч гривень щомісяця, тоді як учитель з сорокарічним стажем вимушений перебиватися на хлібі та воді? Моя пенсія складає 625 гривень, а дружина, інженер, ветеран праці отримує 600. Це ж треба таке беззаконня запровадити депутатам, так принизити учителя, інженера, нараховуючи їм пенсійне забезпечення удвічі менше, ніж малограмотним двірникам чи санітаркам?!! Гадаю, жоден європейський керівник чи парламентарій не дозволить собі впроваджувати пенсійний геноцид стосовно вчителів, інженерів, при цьому без згоди народу збільшуючи собі та своїм політичним повіям привілеї у десятки разів. Хочу ще раз нагадати нашій владі, що до 1917 року лікар, учитель, інженер у царській Росії отримував зарплату 200 рублів на місяць (кілограм м'яса коштував 12 копійок, хлібина – 2 копійки). А наші високі чиновники ще й брешуть про повагу до вчителів!

Оцінюючи стан справ з правами учителів, інженерів в Україні за їхніми злиденними пенсіями, сподіваюся тільки на поміч Ради Європи, ООН та інших світових організацій, які би суттєво вплинули на антинародну Верховну Раду України та поклали край запровадженому нею пенсійному геноциду щодо людей розумової праці, щоб дозволили нам хоча б на схилі літ пожити по-людськи.

Думаю, що український народ прозріє та більше ніколи не голосуватиме за олігархічних хамелеонів, депутатів ВР та місцевих рад, хоч як би вони намагалися змінити назви своїх партій. Ось чому вони не бажають вступу України до НАТО та Євросоюзу, розуміючи, що тоді ці ледарі будуть назавжди викинуті на смітник історії. Щоб врятуватиУкраїну та її народ від подальшої деградації, потрібно якнайшвидше вступити до НАТО та Євросоюзу. Іншого шляху у нас немає і не буде.

м. Ізюм, Харківщина

Виповнилося 90 років славетної перемоги Січових Стрільців Директорії проти війська Скоропадського. На честь цієї події поміж селами Мотовилівкою та Плесецьким, біля станції Корчі, у Київській області, на місці бою встановлено кам'яний козацький хрест.

Саме там 18 листопада 1918 року невеликий загін українських повстанців розгромив кількатисячну армію білогвардійців.

Світлана БАДЕРА

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

ЛИЦАРІ ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ

За спогадами Романа Дашкевича – керівника відділу гармашів та бронепотягу Січових Стрільців: "...коли була оголошена грамота гетьмана Скоропадського від 14 листопада 1918 року про скасування самостійності України і про те, що Україна буде входити до складу Росії, вибухнуло українське національне повстання проти гетьмана Скоропадського та білогвардійців, які його підтримували, й Симон Петлюра, зібравши в Білій Церкві офіцерів штабу Січових Стрільців, заявив їм: "...ми вирушаємо не для того, щоб перемогти, бо перемогти таку силу неможливо... Безсумнівно, що ми всі загинемо, тому, що ми не переможемо війська гетьмана Скоропадського, і тим більше не переможемо стотисячну німецьку армію, яка його підтримує. Але ми маємо виступити, щоб довести усьому світові, що Україна без бою не зречеться Незалежності, і Січове Стрілецтво для рятування ідеї української державності піде в передовій лаві всенародного повстання навіть проти переважаючих сил ворога".

Січові Стрільці, які разом з масами Українського Народу скинули гетьмана і зламали його реакційний режим, виступивши проти гетьмана після проголошення його маніфесту 14-го листопада 1918 року, яким він хотів прилучити Україну до Москви, – боролися, борються і будуть боротися за суверенність Українського Народу і за його Самостійну Республіку.

Січових Стрільців особистого складу було всього 862 чоловіки, і стан Окремого загону Січових Стрільців напередодні протигетьманського повстання, 15 листопада 1918 року, був таким: курінь піхоти, складений з чотирьох сотень, разом бойового стану 20-х старшин і 474 багнетів; одна скорострільна сотня – 12 скорострілів; одна легка батарея – 4 польові гармати; кінна розвідка – 30 шабель та інші менші допоміжні відділи. Разом бойовий стан виносив 46 старшин і 816 стрільців. Окремий Загін Січових Стрільців складався з двох третин із галичан, а в одній третій частині – наддніпрянців. Ціла 4-та сотня складалася з молоденьких новобранців із Білоцерківщини, які протягом тільки десятиденного вишколу стали такими добрими бойовиками, що в критичному положенні йшли на багнети проти сильнішого ворога. У Білій Церкві Січове Стрілецтво мало у своєму складі уродженців усіх українських земель.

Їм протистояло майже восьмитисячне військо російських добровольців гетьмана. Крім того, в нього ще були полки сердюків, офіцерський батальйон, гетьманська гвардія, кінні сотні, гарматна батарея, бронепотяг й інші допоміжні загони. А головне, що в Україні стояло стотисячне німецьке окупаційне військо, яке за першим наказом знищило б усіх, хто підняв би тільки голос проти них, яке стояло й очікувало наказу: "Розтрощити всіх і не залишити нікого живим"!

І тому Симон Петлюра закликав Січових Стрільців зрозуміти, що вони вирушають загинути, й він сказав таку фразу: "Ми маємо показати цілому людству, що Україна без бою і без пострілу не здасть своєї самостійності".

Коли Січові Стрільці 17 листопада 1918 року захопили Фастів і вирушали на Васильків, де вже були загони князя Святополк-Мірського, російського білогвардійського офіцера на службі у Скоропадського, в розпорядженні якого було лише кадрових офіцерів близько тисячі, вони не сподівалися перемогти і вийти з того бою живими. Вони хотіли героїчно померти, але довести, що Україна хоч у такий спосіб опирається інтеграції в чужу імперію.

Але якось так виявилося: можливо, волею Божею, нашим українським героїзмом той бій став переможним та увійшов в історію як бій під Мотовилівкою.

18 листопада у районі залізничних станцій Мотовилівка і Васильків нечисленні повстанці вступили у нерівний бій з гетьманськими військами. Бій тривав цілий день і йшов вздовж всієї лінії залізничної колії. Січові Стрільці та їхній бронепотяг наступали з Фастова. Російські білогвардійці – з боку Василькова. І протягом усього того шляху час від часу спалахували всілякі бої та різні сутички.

Дуже великий бій відбувся в районі села Хліпчого, де, на жаль, підрозділ Січових Стрільців потрапив в оточення і був знищений російськими білогвардійцями (там загинув сотник Микола Загаєвич).

Внаслідок подальшої вміло організованої військової операції, яку провадив сотник Федір Черник (героїчна постать Січового Стрілецтва – голова органу самоврядування Стрілецької Ради, який раніше, навчаючись в університеті у Львові, разом з Євгеном Коновальцем був співголовою Мазепинських гуртків та організатором Січового Стрілецтва на Галичині, а після російського полону він разом з Євгеном Коновальцем очолював курінь Січових Стрільців в Києві), та вдалих дій нашого бронепотяга вдалося відкинути білих і дуже сильно побити їх у ровах, а головне – підірвати білогвардійський бронепотяг, який перевернувся і впав. Цей бій і його перемога набули просто величезної сили.

Комендантом усієї формації Січових Стрільців був Євген Коновалець, який керував загальними організаційними і політичними справами при співучасті Стрілецької Ради. Комендантом куреня піхоти призначено Андрія Мельника, а курінним ад'ютантом Михайла Матчака. Курінь піхоти складався з двох сотень, з яких кожна мала понад 200 стрільців. Першою сотнею командував Роман Сушко, другою – Іван Чмола. Крім цього, була там запасна сотня (100 стрільців) під командуванням Василя Кучабського та сотня скорострілів (150 стрільців) під командуванням Федя Черника. Невеличким відділом гармашів командував Роман Дашкевич. Усі команданти сотень і відділів – це передвоєнні активні члени й провідники Січових Стрільців та майже всі старшини Українських Січових Стрільців.

У бою було триста Січових Стрільців, з них загинуло 35 чоловік (всі вони потім були поховані в Маріїнському парку, в районі нинішнього будинку ВР. На жаль, та могила не збереглася), а з боку противника загинуло незрівнянно більше (за різними даними – 350–600 чоловік). Але втрати повстанців були великими вже тим, що загинула людина, яку вважали душею Січового Стрілецтва – сотник Федь Черник, який командував цим боєм. Він очолював стрілецьку раду, орган, який вирішував всі політичні питання. Саме він славний у нашій історії ще й тим, що відіграв дуже велику роль в обороні Центральної Ради від наступу більшовиків під час повстання "Арсеналу".

Надвечір стрілецькі частини прорвали праве крило оборони противника і захопили Васильків. Гетьманські війська, зазнавши значних втрат, відступили в напрямі Києва. Олександр Даценко, ад'ютант Симона Петлюри, пізніше, згадуючи про цей бій, роль Січових Стрільців і про Федя Черника, в 1968 році, відзначаючи 50-у річницю перемоги під Мотовилівкою, писав у своїй книзі: "Я твердо переконаний, у недалекому майбутньому, на місці бою під Мотовилівкою та в самому Києві, постане монумент Федорові Черникові з кавалерійською рушницею в руці та піднесеною головою, і з очима, зверненими до золотих Київських бань; він був тим героєм, імена яких будуть вписані в книгу Української слави. Хай сплять ці безсмертні герої, дух яких кличе нас завершити те, що ними не закінчене. Прекрасна легенда живе і жити буде".

Цей бій, який мав би початися як героїчна смерть, закінчився славною перемогою, про яку потім завжди з гордістю згадували всі Січові Стрільці у своїх спогадах; як приклад того, як в неймовірно важких обставинах можна перемогти; як в дуже важкій ситуації завжди можна здобути наше Українське право і нашу Українську волю.

Ще не має пам'ятника Федору Черникові, але вже є ініціатива сільської ради перейменувати назви вулиць й дати їм імена Українських героїв; уже є пам'ятний кам'яний козацький хрест, який, завдячуючи зусиллям патріотичного руху, поставлений і, сподіваємося, що будемо відзначати сторіччя перемоги бою під Мотовилівкою біля великого меморіального комплексу. Тут все буде по-іншому: і пагорб цей буде зелений, і дерева, посаджені торік, зміцніють і будуть повносилі, й штахетник окреслить цей меморіальний комплекс. Нині біля підніжжя кам'яного козацького хреста на гранітній плиті викарбувано:

**"ТУТ 18 ЛИСТОПАДА 1918 р.
ПЕРЕМОГЛА УКРАЇНСЬКА ЗБРОЯ.
УКРАЇНЦЮ!
НА ПОЛІ УКРАЇНСЬКОЇ СЛАВИ
ВКЛОНИСЯ СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ
СВОЇХ ГЕРОЇВ..."**

Споруджували монумент коштом благодійних пожертв. Об'єдналися дуже багато людей, які належать до різних громадських організацій. З самого початку долучилася спілка української молоді, а її секретар Олександр Федоренко відзначив: "Перемога – це завжди вияв духу, вияв вірності певним ідеалам, насамперед ідеалам власної батьківщини, власного народу. Січові Стрільці, які перемогли, – виявили найвищий рівень національної свідомості, відповідальності за долю свого народу, за долю України. Січові Стрільці перемогли за долю Українського народу, за минулі, наступні і майбутні покоління українців".

А Плисецький сільський голова Микола Луценко додав: "Переможний для Січових Стрільців бій був нерівний. Усього 600 стрільців свідомо йшли на смерть, бо знали, що йдуть проти тритисячного війська. Стрільців було менше, але вони стояли за народ і тому вони перемогли. На жаль, у подальшому Центральна Рада не змогла відстояти Незалежність України. Тому є багато об'єктивних та суб'єктивних причин. І це має послужити гарним уроком теперішньому поколінню політиків, бо часи міняються, а ми маємо ті ж самі обставини і тих самих ворогів. Але саме того дня, коли війська Центральної Ради перемогли під Мотовилівкою, українці показали всьому світові, що в них є національна ідея, за яку вони готові були померти, за яку вони, зрештою, перемогли".

Ми дуже часто відзначаємо річниці, сумні для України: і бій під Крутами був героїчним, але не можна назвати його успішним. З військової точки зору ми там героїчно оборонялися, всі загинули; так само і бій під Базаром та в Літках, Жовтих Водах і Берестечку – це героїчні, але поразки. Небагато в нас перемог, а це є саме місце такої перемоги.

Говорячи про нинішній стан гуманітарної сфери, на мою думку, в Україні бракує гуманітарної політики, в основі якої є просування героїчної країни та успішних людей. Хибними є пріоритети, де найбільша увага приділяється трагічній Україні та своєрідній "історії неуспіхів". Акцентувати на героїзмі необхідно, перш за все, для того, щоб гідно виховувати молоде покоління. Ніде в світі немає прикладів виховання свідомости нації на помилках та поразках. Патріотизм та самоповагу слід виховувати на позитивних прикладах, стверджуючих гордість за свій народ.

На світлині: один із учасників заходу Вадим ПОЖАРСЬКИЙ покладає квіти до хреста. Світлина Анатолія ЯРИНІЧА

НАРОДНА ТВОРЧІСТЬ

"МУРАВСЬКИЙ ШЛЯХ" СВЯТКУЄ ЮВІЛЕЙ!

Олександра ТИМЧЕНКО

6 грудня фольклорний гурт "Муравський шлях" святкує свій двадцятип'ятирічний ювілей. Цього часу достатньо, щоб досягти чималих успіхів, знайти друзів, подарувати глядачеві радість і насолоду від первісної чистоти фольклору та змінити погляди учасників колективу на життя.

"Муравський шлях" одним із перших розпочав хвилю відродження народної культури, яка потім була підхоплена іншими українськими колективами. Утворившись у 1983 році як ансамбль "Слобожани" тоді Харківського державного університету імені М.Горького, гурт починав з виконання... російських народних пісень. Однак із приходом до колективу професійних музикантів Леоніда Котохіна, Олени Чистої, Галини Лук'янець гурт почав виконувати винятково українські пісні, а відтак змінив і назву. "Назва "Муравський шлях" народилася 1990 року, – розповідає керівник гурту Галина Лук'янець. – Ця назва згадується у визначних дослідників Слобожанщини Дмитра Багалія, Миколи Сумцова. Муравський шлях історично поєднував території Дикого поля, з якого постала Слобожанщина". А все почалося з того, що учасники гурту об'їздили чимало сіл Харківщини й Полтавщини, записуючи унікальні перлини народної пісенної творчості, а відтак відтворюють їх на сцені.

Гурт був учасником багатьох міжнародних фольклорних фестивалів – "Покуть" (Харків), "Балтика" (Естонія, м. Таллінн), "Parbeg laivelis" (Литва, м. Клайпеда), "Lingaudala" (Литва, м. Купішкіс), "Мировая деревня" (Росія, м. Санкт-Петербург), "Київська Русь" і "Країна мрій" (Київ), "На Трійцю" (Росія, с. Нова Усмань Воронезької області), "Покровські дзвони" (Литва, м. Вільнюс), "Берегиня" (Луцьк). Ці події були сповнені вражень і стали для колективу неабияким джерелом натхнення.

Учасників харківського гурту об'єднує не лише інтерес до українського фольклору. Для них важливе також особисте спілкування, атмосфера товариськості та взаєморозуміння. Чимало виконавців, які колись співали в "Муравському шляху", а тепер мешкають у різних містах України чи за кордоном, можуть із певністю стверджувати, що цей колектив став для них другою сім'єю, можливістю реалізуватися, пережити масу незабутніх моментів. Упродовж багатьох років до "Муравського шляху" приходили найкращі люди – різні за фахом та віком, інтересами та уподобаннями, але всіх їх об'єднує фольклор, сповнений глибинної сили української архаїки.

Виконання пісень – це для гурту не просто відродження давніх традицій українців, а можливість на сцені та в спілкуванні поділитися красою українських пісень з людьми. До лабораторії фольклору Харківського обласного центру народної творчості, де працює колектив, приходять знайомі, друзі, іноземці, яким цікаво почути автентичний народний спів. І після концертів та репетицій для них незабутньою стає магічна гармонія українських пісень.

Друзями "Муравського шляху" стали найвідоміші фольклористичні гурти – "Древо", "Божичі" , "Туртоправці", "Гуляйгород" (Київ), "Пересєк" (Белгород), "Воля" (Воронеж), "Родовід" (Львів), "Гілка" (Кіровоград), "Дике поле" (Кіровоград), "Народный праздник" (Москва), "Вербиченька" (м. Нова Водолага, Харківська обл.), а також відомі харківські етнографи, музикознавці, художники, письменники.

Учасники "Муравського шляху" створювали власні фольклористичні колективи і в такий спосіб поширювали український фольклор. Одним із таких колективів став дитячий гурток "Мережка" Харківської гімназії №6 (керівник Мирослава Семенова).

Результатом творчої діяльності гурту стали видання дисків із слобожанськими колядками, щедрівками, веснянками, а також козацькими, лірничими й жартівливими піснями. Ювілейна дата колективу також відзначилася виданням аудіодиску "Понад нашим яром" – збірки автентичних "вуличних" пісень Слобідської України та Полтавщини. Більшість зібраних на диску пісень – зразки найкращої народної лірики, які відображують у різних варіантах таку вічну й близьку кожному тему, як кохання. Чимало запропонованих пісень, записаних з вуст найталановитіших сільських виконавців, є пісенними раритетами!

З нагоди 25-річного ювілею "Муравський шлях" проводить концерт, який відбудеться 6 грудня 2008 року о 17.00 в Харкові у приміщенні Центру народної творчості, що на вул. Пушкінській, 62.

ВІД АВТОРА

ЧОМУ?!

Катерина БОРИСЕНКО,
літературознавець

Страшні слова "тридцять третій" я вперше почула ще в дуже ранньому дитинстві. Бо в селі на Сумщині, куди мене щоліта привозили до бабусі, старші люди згадували його як найбільший жах, що подекуди заступав навіть спогади про жахи Другої світової. Ба, більше – нас, малих, вони постійно вчили, що робити, аби вижити, якщо, боронь Боже, подібне повториться – так ми дізнавалися про корінь лопуха, який, попри гіркоту, нагадує на смак картоплю, й про оладки з конюшини...

Проте я добре пам'ятаю, як на початку дев'яностих наша харківська сусідка, котра люто ненавиділа все українське, хоча й зросла в містечку на Вінниччині, розповіла історію "з'яви" на нашій землі своєї мами – росіянки з роду. Історія зводилася до того, що її, мешканку Смоленщини, як і багатьох інших, у 34-у році зігнали у вагони й привезли до Запорізької області. "Там же села з голоду повимирали", – додавала сусідка без жодного докору сумління.

Тоді, здається, вперше мені стало моторошно... Бо раніше я навіть подумати не могла про те, що трагедія мого народу може не сприйматися як така. А разом із тим і розуміння, у який спосіб постав російськомовний Схід і Південь України.

Тепер, коли Україна вже кілька років офіційно вшановує пам'ять жертв Голодомору, я постійно задаюся питанням: чому в державі досі не заборонено діяльність комуністичної партії та використання радянської символіки?! Чому кожного разу напередодні цих днів наші медіа розгортають широку дискусію про те, "а що ж тоді було", надаючи слово людям, які цинічно заперечують події страшного року? Чому?..

Урешті, чому в страшні скорботні дні наша держава дозволяє комуністам пікетувати заходи, приурочені пошануванню безневинно закатованих? Чудово знаючи про те, що ці "партійці" можуть увірватися до музейного залу й почати нівечити експонати, як це було в Запоріжжі. Владці, не кліпнувши оком, дозволяють їм мітингувати біля музею в Харкові. До речі, в цьому місті радіопередачі про голод переривалися блюзнірськими теревенями тих таки комуністів про "благо", яке зробив для України Косіор! Тому виникає запитання: чи може хтось уявити, аби 9 Травня транслювалися "альтернативні" програми про "добро", зроблене для Німеччини Гітлером...

А ось інтереси якої держави захищає комуністична партія, в лідера якої 33-й рік забрав двох рідних тіток, теж зрозуміло. Теперішні комуністи є саме отими деморалізованими "совєцкімі людьми", яких їхня партія планувала зробити з усіх нас. Але всупереч усім сподіванням системи, не вийшло... До речі, в східних та південних регіонах, аби не "нервувати" отих "совєцкіх людей", вшановуючи пам'ять жертв, старанно уникали слова геноцид. Це вже справа чиновників, які в нас дотепер живуть за принципом "как би чєво не вишло" й по суті недалеко відійшли від відвертих прислужників імперії. Ось лише навіщо державі такі "службовці"?.

І останнє запитання: чому наш Президент у відповідь на цинічні заяви чільника РФ ніби вибачався, що ми, мовляв, не звинувачуємо росіян... Бо ми ні перед ким не мусимо вибачатися за ту страшну трагедію. Бо люди, котрі вижили, знають, що завинили перед системою лише тим, що були українцями...

Нині ми живемо у вільній державі, тож, здається, настав час, розставити всі крапки над "і". Й першим кроком на цьому шляху має стати заборона комуністичної партії й ліквідація кривавих символів тієї страшної доби, якими ще й досі, на жаль, сповнені області, що найбільш постраждали від геноциду.

Рой МОГИЛКО

НА КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ

"ДЯДЯ ВАНЯ" ПО-ПУТІНСЬКИ

Непересічне явище українофобії заслужило на ще одне фахове дослідження. Кажуть, так стисло про цей предмет не писали давно. Геніальний Чехов позаздрив би Віктору Рогу – автору книжки "П'ята колона та її ляльководи". У цьому кишеньковому довіднику зібрано цитати й діяння сучасних очільників "груп північного впливу": Вітренко, Мороза, Симоненка, Табачніка, Бауліна, Каурова та їхніх колег із чужими паспортами.

Дещо страшнішими є документи органів державної влади Російської Федерації, яка відкрито, з бравадою заявляє про відродження принципів неоколоніалізму. І вказує на фронт – це Україна, наші душі. Віктор Рог, який за двадцять років політичної діяльності так і не навчився холоднокровно зносити цинізм, дивується: Москва й далі вважає українців за біомасу, де слід насаджувати російську мову, або якихось "білих емігрантів" – гною для освоєння Сибіру несходимого! На такі "мовні" та "міграційні" програми відкрито окремі статті держбюджету, ну а "п'ята колона" підказує чиновникам РФ, "як правильно" освоювати гроші в "юго-западном крае". Про це у розділах "Секретна зброя" Росії" та "Стара "наднова" примара".

Автор багато працює з першоджерелами – "Русская правда", "Эра России", "Русский вестник" і навіть ліберальний "АіФ". У 1990-х роках вони, як п'яні, – вибазікували те, що у тверезого Кремля було на гадці. Тепер коричнуваті мислителі епохи Єльцина обласкані владою, їхні ідеї та навіть риторика затребувані Путіним та Медведєвим. Мова навіть не про бороданя Дугіна, який зумів створити макабричний каталог неонацистських текстів російською мовою. У Рога є місце аналізу ідей і Валерія Дьоміна, і Костікова, і малограмотного Дмітрія Раґозіна.

Цей, до речі, прищеплює московському колоніалізму етнічні ознаки великоруського племені. Своїм співвітчизникам Раґозін радить "самоопределяться" не так в російському нечерноземʼї, як у віддалених краях – Криму та Казахстані. Здається, що можна вигадати більш русофобського? І тут у книзі Рога прочитується парадоксальна думка: українофобія в своїй основі є ніщо інше, як задавнена русофобія кремлівського режиму, який понад усе боїться свободи і національної гідності насамперед у себе вдома.

Звичайно, це не головна тема книжки Віктора Рога. Але, прочитавши її, подумалося: росіяни мають стати нацією Андрія Сахарова, Ізмаїла Срезневського, Дмітрія Шостаковича. Буржуазний путінський неоГУЛАГ мусить бути демонтований. Вшановані жертви геноциду – як це зроблено у нас. Але хто це зробить замість росіян? Питання не риторичне, бо саме іменем цього народу діють сучасні українофоби, на податки росіян фінансуються "п'яті колони" на вкраїнському тілі.

Придбати книгу можна за адресою: 01034 м. Київ, вул. Ярославів Вал, буд. 9, п. 4, тел. (044) 234-70-20.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9